

деталь великої державної машини, приймає участь у її русі і розвитку. Якщо його дії є дисципліновано направлені згідно встановлених норм, машина злагоджено рухається вперед.

Отже, право тісно взаємопов'язане з соціальними явищами. Найсуттєвіші його зв'язки з економікою, політикою та мораллю. Тому для ефективного формування та функціонування правової держави необхідно розвивати вищеперераховані сфери та дотримуватися моральних принципів справедливості та дисципліни на всіх рівнях особистої та суспільної діяльності.

Література

1. Рабінович П. М. Основи загальної теорії права та держави: підруч. / П. М. Рабінович [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://uristinfo.net/2010-12-16-20-00-40/32-pmrabinovich-osnovi-zag-teorii-prava-ta-derzhavi/641-zmist.html>
2. Кравчук М. В. Теорія держави і права. Проблеми теорії держави і права / М. Кравчук. – Тернопіль: Карт-бланш, 2012. – 247 с.
3. Федіна Н. В. Форми та види справедливості як соціального явища / Н. Федіна // Південноукраїнський правничий часопис. – 2012. – С. 84-86.
4. Мозолюк-Боднар Л. М. Поняття та сутність дисципліни як соціально-правового явища / Л. Мозолюк-Боднар // Університетські наукові записки. – 2011. – № 2. – С. 216-221.

УДК 371.212.5:32(477) (043.2)

Бойко О. О., студент,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Пильгун Н. В., к.ю.н. доцент

РОЛЬ МОЛОДІ В ПОЛІТИЧНОМУ ЖИТТІ УКРАЇНИ

У всьому світі молодь вважається окремою соціальною категорією зі своїми специфічними інтересами, проблемами і потребами, від яких залежить майбутнє країни. Вона найбільш активна і радикальна частина суспільства і це не тільки соціально-вікова група населення, але це об'єкт національно-державних інтересів, оскільки є стратегічним ресурсом розвитку країни. Неможливо точно визначити вікові межі даної групи: під визначення «молодь» потрапляють підлітки у віці 17-23 років, які вже отримали освіту, або працюючі люди до 35 років [1, с. 2].

За останнє десятиліття на пострадянському просторі стався ряд так званих «кольорових» революцій, які продемонстрували величезний потенціал використання організованої молоді в політичних цілях, оскільки саме молодіжним організаціям приписується роль зачинателів

переворотів. Але молодіжні організації ніколи не були самостійними політичними силами, а, скоріше, об'єктом використання з боку опозиційних сил. Політики відразу зрозуміли, що молодь може виявитися реальною політичною силою, а партії, в свою чергу, всю важливість молодого електорату. Після розпаду СРСР протягом усіх 90-х років молодь України виявилася надана сама собі, нею ніхто не займався. Державна програма з молодіжної політики на ділі показала свою недієздатність, а політичні партії не приділяли особливу увагу молоді, і тільки звучали осудливі зітхання з приводу того, що молодь не проявляє свою громадянську позицію, інертна і не цікавиться політикою.

На сьогоднішній момент найголовніше завдання - збереження української державності і в такій невеликій країні як Україна свою роль могли б зіграти авторитетні особистості. Харизматичні лідери з покоління молодих, які не космополіти, а справжні борці нації, не заражені хробаком особистого збагачення, повинні б стати провідниками ідеї самозбереження і національного відродження. А оскільки відродження зав'язано, в першу чергу, на економіці, необхідно виробити спільну з урядом комплексну програму або стратегію молодіжної політики.

Але чи здатний уряд фінансувати програми, які можуть стати корисними для молодих людей? Зобов'язаний. Адже сьогодні серед молоді України спостерігається серйозний дефіцит довіри до держави і якщо в зв'язку з цим нічого не робити, це може мати негативні наслідки, адже молодь завжди була і залишається головним об'єктом маніпуляцій в руках осіб, метою яких є посилення дестабілізації ситуації в країні.

З метою недопущення заворушень серед молоді необхідно проводити цілеспрямовану роботу з формальними і неформальними лідерами молодіжних організацій. Якщо держава, суспільство в цілому, в найкоротші терміни не визначиться з послідовною політикою щодо молодого покоління, то воно буде представляти постійний фактор ризику для самого суспільства, оскільки вже ясно, що без уваги держави виросло ціле покоління, яке потрапило і продовжує потрапляти під вплив різних структур і ідеологій.

Велику роль могли б зіграти науково-виробничі об'єднання. Проекти, спрямовані на цілеспрямовану роботу саме з групами молоді, могли б послужити хорошу службу країні, яка потребує зміни парламентаріїв. На політичному олімпі одні й ті ж особи, починаючи з початку 2000-х [2, с. 61]. Не хотілося б, щоб нова хвиля молодих політиків потонула в забутті власного прагматизму. Один із наших сучасників казав : «ще не ставші на крила курчата, вже дуже і дуже високої думки про себе. Нічим не підкріплена амбітність і вседозволеність - це все, що вони змогли перейняти у дорослих птахів-егоїстів. Хто напоумив їх так швидко зорієнтуватися і висунути гасла «Майбутнє за молодими!», «Влада молодим!» [3, с. 25].

Так, ніхто не заперечує, що молодь була рушійною силою революційного руху, але локомотивом і спрямовуючою силою було все ж старше покоління. І було б несправедливо стверджувати, що тільки молодь зазнала втрат, втрат зазнали всі. На революційній хвилі молоді впровадитися у владні структури легко, а реально керувати - складно.

Першочерговим завданням нової влади є вирішення проблеми зайнятості молоді взагалі й молодіжного безробіття зокрема. Ось те поле, де молодіжні організації могли б задіяти свій освітній потенціал, неупереджене, сучасне бачення шляхів розвитку української економіки і спільно з урядом працювати по створенню нових робочих місць. Адже мова сьогодні йде вже про те, чи пов'язують молоді люди своє майбутнє з майбутнім країни, чи готові вони працювати заради її розвитку і процвітання, захищати її національні інтереси і безпеку або збираються виїхати в будь-яку іншу країну, де бачать перспективи зростання для себе і своєї сім'ї. В умовах відсутності можливостей для самореалізації, побудови кар'єри, є ризик початку нової хвилі міграції, а значить - виведення з країни найдинамічнішої, інформованої і освіченої частини молоді.

У світлі останніх подій молоді необхідно усвідомити свої справжні цілі і спробувати консолідуватися під свої власні, які нав'язані ззовні, ідеї, тому як на даний момент українська молодь в більшості випадків, це скоріше інструмент в руках впливових політичних сил, за допомогою якого досягаються певні цілі. А час не чекає. Реалії відбувається, хиткість і крихкість дійсності вимагають стрімкого дорослішання і тверезих поглядів, і розважливих рішень, і, якщо знадобиться, мужності і відваги від тих, хто, не щадив себе під кулями, і від тих, хто збирається прокласти дорогу до Парламенту. Настав час, коли кожний молодий українець повинен сказати собі: «Що ж буде з Батьківщиною і з нами?!», і знайти правильну відповідь.

Виходячи із вище викладеного, можна зробити висновок, що молодь України може і хоче приймати активну участь у політичному житті суспільства. Нове бачення проблеми в Україні, дає змогу саме молоді впливати на систему державотворення в Україні.

Література

1. Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні: Закон України від 5 лютого 1993 р. № 2998-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1993. – № 16. – Ст. 167.
2. Остапенко М. Політична соціалізація студентської молоді в Україні / М. Остапенко // Нова політика. – 1999. – № 6. – С. 61.
3. Манхейм К. Диагноз нашего времени / К. Манхейм. – М.: Феникс, 1994. – 230 с.